

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani Cum Divorvm Elogiis In Singvlos Anni Dies Distribvtis

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, 1637

Febrvarivs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44055

F E B R V A R I V S.

S. IGNATIUS EPISC. M.

I. Februarii.

IGNATIUS ex Joannis Apostoli scholâ docilis
 oppidò discipulus tam altè in pectus suum de-
 misit JESV amorem, ut hunc unum loqui lingua,
 hunc unum dictare animus sciret, illud unum de-
 nique in deliciis ei verbum esset, *Amor meus cruci-
 fixus est.* Certè quòd hunc ubique præ se ferret,
 gloriosum Theophori nomen reportavit. Illud
 quantum amantis animi robur fuit, cum sanctè
 audax omnia tormenta, omnes mortes unus unicus
 provocare in certamen non dubitavit; cum ad
 bestias damnatus, laborantibus ex hostili manu
 eripere Præsulem suum Christianis, solus nimirum
 ipse intercessit, DEI amore obtestatus, ne ad
 coronâ currenti obisterent. Et verò prægustasse,
 cum Romam iret, ferarum rabiem sibi ipsi visus
 est, in X. militibus, qui custodiæ causâ additi, us-
 que adeò hominè exuerant, ut familiari joco leo-
 pardos eos vocitârit. Jam caveis emissi leones
 horrendo rugitu theatrum compleverant, & ecce
 IGNATIO piè adhuc ludere placuit. Frumentum
 CHRISTI se dictitabat, gestire molaribus bestia-
 rum commoli, quò delicatus panis Superûm men-
 sâ apponeretur. Sed hem majus tibi miraculum!
 Elidunt fauces JESVM suum inclamanti ora cru-
 delia: tacere lingua cogitur *amores* suos; quid ex-
 pectas? frustra silentium linguæ imperatur, ubi
 cor est eloquens. In hoc siquidem disertis literis
 exaratum repererunt familiare illud linguæ JESV
 nomen;

nomen; breve quidem tam angusti monumenti, sed longè pulcherrimum Epitaphium. Ex Sur. & Metaphr.

Electuarium habes reconditum in vasculo vocabuli hujus, quod est JESVS, salutiferum certè, quodq; nulli unquam pesti tuæ inveniatur inefficax. Semper tibi in sinu sit, semper in manu; quò tui omnes in JESVM sensus dirigantur & actus. S. Bern. serm. 15. in Cant.

S. EPHREM SYRUS. 1. Februarii.

FORTE fortunâ EPHREM puer in buculam offendit fœtu gravidam. Hanc ubi crebrâ lapidatione confecit, dominum insuper ejus obvium, & perquàm amicè de bove rogitantem convitiis oneratum dimisit. Haud multò post cùm eandem viam relegeret, deprehensus à tenebris, mapalibus vicinis successit; noctu cùm lupi gregem diripuisent, pastores damnum furibus adscripserunt, & EPHREMVM velut proditorem vinctum ad Præto-rem abduxerunt. Hic ille inter longam carceris mortem cùm menses aliquot exegisset, à tutelari demùm Angelo, revocatâ in memoriam buculâ, edoctus est, errare quidè hominû subsellia posse, sed non DEI etiam tribunal; ut quod de vero crimine justissimas quandoque sub alienæ culpæ nomine pœnas exigat. Itaque cùm exiturû se mûndo vovisset, si carcere liceret, paulò post voti damnatus in eremum contendit; illic cùm pro- triti pudoris femina insidias castitati ejus tenderet, & innocentem animum ad infanda pelliceret; EPHREM piè callidus non difficilem se fore adsimulavit, si in frequenti foro facinus parrare animus ei esset. Erubuit quamvis impudens pro- stibulum, & an, inquit, in oculis omnium peccare

non

non vereberis ? Tum enimverò ille ; & tu adeò frontem exues, & ubi ubi fueris, illum omnia videntem cæli *Oculum* non exhorresces ? Audivit, resipuit, & oculum DEI deinceps semper in oculis suis mulier habuit. Utinam cum illâ nos etiam ! minus anguli peccarent. *Ex Metaph. & Baron.*

Si Deus tecum non est per gratiam, adest per vindictam : sed va tibi si ita tecum est ; Imò va tibi, si ita tecum non est ; illi namq; irascitur Deus, quem peccantem non flagellat : nam quem flagellando non emendat, in futuro damnat. S. Bern. in medit. c. 6.

S. BRIGITTA V. 1. Februarii.

VNum sed maximum miraculum BRIGITTÆ tota vita fuit. Omnia cùm in miseros erogaret, nihil tamen ex omnibus desiderabat. Sed neque post furta quidquam decedere visum est de grege, quem pascebat ; imò huic aper ferus accedere, & innoxius inter armenta agere. Vulpes quoque feritatem ponere iussa, ut eandem Rex poneret, qui homini, quòd aulæ delicias vulpem alteram imprudens occidisset, necem parabat. Jam aqua in cervisiam, lapis in salem versa, pauperum subsidio. Porrò oculos procorum ut virgo effugeret, id lacrimis à Deo impetravit, ut oculi fœdum effluerent. Sed sic Christi oculis illa placuit, in cujus manum cùm inter velatas virgines conveniret ad Aram, Ara, quòd florem BRIGITTÆ laudaret, frondere visa, oculisq; decor suus redire. Sed & aliis oculos restituit. Ex his virgini ita volenti cæcitatem denuò exoravit ; cùm supplicium hæc crederet non videnda videre, diceretque tunc etiam cùm videret, nihil se in toto orbe vidisse. Feliciùs linguam aliis solvit. Ita mutam ad eum diem

diem usque virgunculam manu molliter prehen-
sam tam diu rogavit, num Christo nubere vellet;
dum velle se respondit, rectissimè primùm linguâ
usa. Cùm deinde femina infamis infantē edidisset,
parentem Episcopum Broonem mentita; linguam
crucis signo à BRIGITTA signatam in patrocinium
ipse infans solvit, & contra matrem testimonium
dixit. Tacebimus igitur nos. BRIGITTAM rectius
hic infans laudabit. *Ex Sur. & Lippeloo.*

*Ira vincitur lenitate; mansuetudine extinguitur fu-
ror; malitia bonitate palpatur; crudelitas pietate pro-
sternitur; impatientia patientiâ punitur; contentio su-
peratur injuriis; superbiam humilitas sternit: qui ergo
vult vitia vincere, pietatis arma teneat, non furoris.*
S. Pet. Chrysol. serm. 38.

PURIFICATIO B. M. V. 2. Februarii.

IBat dies à partu VIRGINEO quadragesimus, pri-
mus quo terra dignum aliquando cælo donum
offerret. Gestabat hoc præ pectore Virgo nuper,
nunc geminâ felicitate Mater Virgo: latus Jose-
phus claudebat, virgo virginis virginem gestantis
comes. Gerebat illa munus in sinu, iste in oculis;
arridebat euntibus cælum, & spectatores cives
suos plenis agminibus effuderat; exiliebat lætitiâ
tellus, & ad singula pedum vestigia singula fun-
dere lilia gestiebat: cum interim jam Hierosoly-
mam, jam templum pompa ingreditur, & obuius
adeft felix ille longâ ætate senex, felicior aspectu
Servatoris futurus, felicissimè in vitæ amplexu
vitam positurus. Ergo in genua procumbit Virgo
purissima, donumque cælo dicat, quo nec terra
dare, nec cælum expetere majus poterat. Quid hîc
dicam? parce nimium Mater prodiga. Poteras
charum

charum pignus à pectore avellere? poteras alienis manibus unicum Filium concedere? & talem Filium? & tu, ô Puer JESV suavissime, poteras abire sinu tam dulci? poteras aliis ulnis quàm Matris in ulnis delitescere? Ite nunc parentes avari, qui DEO negatis prolem, orco datis: ite molles filii, qui pluris avocantē patrem, quàm DEVM vocantem, pluris unam matris lacrimam, quàm omnem JESV sanguinem facitis ingrati. Ite & utrique ætatis florem discite non mundo, sed templis, sed aris, sed DEO dicare. *Ex Histor. Evangel.*

*Mariam ô fidelis anima imitare; ut enim spiritua-
liter purificeris, & à delictorum valeas emundari con-
tagiis, in templum cordis tui ingredi, & DEO per ora-
tionis studium ac contemplationis otium vacare contende.* S. Laur. Just. serm. de Purific.

S. BLASIUS EP. ET M. 3. Februarii.

BLASIVS Sebastenus Episcopus in montem Argæum secessit, inde velut ex speculâ gregi suo advigilaturus; ubi feras ad omne genus officii obsequentes habuit; fuitque tam sedulæ servitutis stipendium benè precari statò tempore confluentibus. Subinde cum indagine mons cingeretur, nobile venationis auctarium BLASIVS secessit. Dum ad quæstionem rapitur, non paucis salutem attulit, inter quos filium memorant unicum unice matri suæ dilectum, cui de pisce spina fauces obsidens loquelam jam eripuerat, vitam etiam ereptura, nisi prior eam è gutture BLASIVS rapuisset. Atque hoc est, quod à majoribus edocti simili in periculo similem Divi opem hodieque imploramus. Cæterum ab hominibus ad feras, non à feris ad homines diceris migrasse, ita barbarè ab Agri-
colao

colao sudibus secundum acceptus est. Ejus sanguinem cum septem matronæ legissent, ipsæ quoque verberibus laceratæ, in candidissimæ innocentiae testimonium non nisi lac per vulnera egerunt, quod tamen ipsum mox capite truncatæ pulchrè sanguine miscuerunt. At BLASIVS undis, quibus mergendus erat, ancillantibus usus, lacum primò non aliter ac pontem perambulavit, dein velut fessus molliter in medio aquarum consedit; haustis interim vortice LXVIII. viris, qui Deorum suorum fiduciâ idem agere tentarant. Tandem cum geminis unius ex septem, de quibus dixeramus, matronæ filiolis, lictori cervicem præbuit. Quibus è vulneribus plus gloriæ quàm sanguinis manavit. *Ex Surio.*

Sine ferro Martyr esse poteris, si patientiâ in animo veraciter conservaveris: Non pacificus consortium non merebitur Angelorum; Lividus & iracundus erit particeps Daemoniorum. S. Bern. de Mod. bene viv. c. 40.

S. REMBERTUS EP. 4. Februarii.

Tantum REMBERTVS apud Deum poterat, ut Sacerdos piacularibus flammis addictus eum patronum expeteret: ut minùs mirère, si, quod in infernes ignes habuit imperium; Antistes Bremensis factus in eorum etiam inquilinum malum genium exercuit. Infederat hic Carolum Crassum postea Imperatorem, universoque regno & Ludovico patri luctuosum dederat spectaculum. Frustrà per Divorum tumulos circumducebatur, frustrà carmina devotoria adhibita, donec REMBERTVS larvis filium, & patrem sollicitudine liberavit. Carolus memor bello nuper patrem se petiisse, fassus ingenuè est, non tunc primùm se
diris

diris esse agitatum, sed quoties infestandi patris consilia cepisset; ut intelligant, qui in parentes insurgunt, quo consiliario rem gerant, quin imò jam animos orcino hospite possideri, quibus amor in parentes est pulsus. Cæterum REMBERTVM patrem pauperes suum jam dudum vocabant, ut qui in eorum usum oculos semper circumferret. Certè in captivos non suos modò, sed etiam sacros thesauros dilapidavit, præclaram mercaturam existimans, auro animas emere. Victoriæ contra Nortmannos precibus suis alter Moses impetravit, fuitque deinceps locus ille, in quo oraverat, semper cespite virenti lætus: puto ne unquam civibus obsidione liberatis deesset, unde coronam sospitatori suo necerent. *Ex Surio.*

Avelle à Sole Solis radium, & non lucet; membrum à corpore, & putrescit: separa filium à devotione paterna, & jam non est filius, sed frater & collega illorum, de quibus dicitur: Vos ex patre diabolo estis. S. Pet. Chrysol. in serm.

S. THEOPHILUS CONF. 4. Februarii.

O Semper insidiosa demissis animis ambitio! THEOPHILVS ille, qui infulam ultrò oblatam ultrò rejecerat, mox officio œconomi ab æmulis se dejici usque ad eò indignatus est, ut excire in auxilium orcum non vereretur. Ergo ad magum, cum hoc ad juratum humani generis hostem curritur: Deum Dei que Matrem ejurare non titubat lingua impudens, non erubescit scripto firmare calamus impius, sustinet obfirmare fœdus infandum gemma perfida: verbo, JESV ac Mariæ nuper libertus, dæmonis abit mancipium. Sed sequitur & nocentem conscientia flagellat; quin honori jam suo restitu-

restitutum acrius etiam torquet. Quid faceret? quò fugeret impius transfuga? ad magnæ Matris ubera, per quæ Filium sauciârat? ad vulnera Filii, per quæ Matrem impetierat? & tamen ad Matrem ausus est confugere; memor semper Matrem facilius flecti, quàm judicem. Itaque ad Marianæ ædis limina quadraginta ipsos dies noctesque perstare, sed longè magis ipsam cæli portam Virginem ambire: hanc lacrimis mollire, hanc gemitibus pulsare, hanc jejuniis denique frangere. Cedit itaque vim facienti facilis aliàs janua. Admittitur per Matrem ad Filii gratiam THEOPHILVS, extortosque infames hosti codicillos aufert. Hos ubi palam igni dedit, post triduanam febriculam per notam sibi, & jam apertam portam cælum ingreditur. Agnoscite felicitatē vestram in THEOPHILO Mariophili. Sit omnibus aliis angusta cæli porta, certè vos laxam amplamque habetis. *Ex Surio.*

Maria peccatorem à desperationis barathro piâ manu retrahit, spei medicamen aspirat, fovet, non despicit, quousque horrendo Iudici miserum reconciliet. Famosum hujus benignitatis testimonium est Theophilus per Mariam restauratus gratia. S. Bern. in deprec. ad Mariam.

S. CHRISTIANUS CONF. 4. Februarii.

Nulli minùs sapiunt, quàm qui maximè, cùm intereà Superi iis ferè colludant, qui sanctam simplicitatē præ se ferunt. Ad testem CHRISTIANVM provoco. Is cùm adolescens noctu non sat modestè tectus ædes perambularet, insultantem nudo tergo sub mulieris larvâ orcū tulit, onusque improbum totam noctem circumtulit. Sacris initiatus Comitibus natum sub exuviis ursi terrorem

D

sibi

sibi injicientem cultro tantum non jugulavit, mox errore intellecto persanavit. Ad ejus preces cum defunctus è feretro resurgeret, inter fugientium ab eo spectaculo turbam ipsum quoque vidisses. Fluvium cum trajicere non posset, in alteram ripam D. Magdalena unà cum equo transportavit. Eadem facienti adfuit, hominumque absentiam satis unica pensavit. Jam inter monachos mori sibi visus, & manibus MARIE ac FRIDERICI Cæsarum tumulari, flammam habuit arbitrari piaculares, Genios item bonos malosque, hos corvi exuviis horridos, illos cygneis (aut quascunque alias demum miramur & amamus) pennis superbos. Porro sacrificaturo mensam & vestes Cælites ministrarunt. Cantantibus benedicere vidit ab alto Dei manum. Jam ad ægrum septem continuos dies Christus Christi que Mater (utique optimi medici) inviserunt. Cum morituro verò horas precarias iidem visi percurrere, & quidem cucullum etiam ipsi induti. Superi! vos comœdias & risum nobis datis mortalibus. Nos scilicet tragœdias & lacrimas reddimus. *Ex Casar. l. 7. c. 16.*

Quia Christi nomine vocatus es Christianus, petendum tibi est, ut actu tuo nomen hoc sanctificetur & honoretur in te: quia sicut virtutum fama nominis tanti resplendet ad gloriam, ita malè conversantis infamia ad ejusdem nominis redundat injuriam. S. Pet. Chryl. serm. 69.

S. AGATHA V. M. 5. Februarii.

ANNO CC. LIV. AGATHA Catanam ad Quintianum Prætozem abducitur. Deperibat hic Christi sponsam. Quare eam Aphrodisiæ lenæ commendat; facile ratus fidei castrum evertere, ubi

5. Feb.

VITÆ SANCTORVM.

73

ubi prodita pudoris arx conflagrasset. Ambulavit illa per omnes fraudes; sed cæcam ad munera, furdam ad blanditias & minas invenit. Itaque Prætor amorem vertit in odium, martyriq̄ue ubera auferri imperat. Tulit facile eam jacturam virgo, gnata Ecclesiæ sobolem non tam lacte matrum, quàm sanguine martyrum ali: sed nec uberibus diu caruit, medicinam D. Petro faciente. Quintianus, ex amatore jam carnifex, dum nudam in testatum fragminibus prunisq̄; volutari mandat, ecce mota insolite terra, cum duos supplicii auctores oppressisset, populum etiam ita commovit, ut re ad seditionem spectante, ad carcerem virgo reduceretur. Ibi inter vota animã in sinum ac amplexus Sponsi sui expiravit. Tumulum sepultæ Cælites marmore ornarunt cum hâc epigraphe: *Mentem sanctam, spontaneum honorem Deo, & patriæ liberationem.* Quintianus dum Panormum fortunas virginis direpturus trajicit, equorum calcibus in undas exturbatur, libidinis & avaritiæ sitim positurus. Ajuat corpus ejus nunquam repertum sepulchro caruisse. Nimirum, ut castitas ab Angelis, ita impuritas ne ab homine quidem meretur tumulari.

Ex Surio.

Christi exemplo vivendum est tibi, o pudicitia amator, si Sanctorũ cupis habere consortium. Ab immunditia & turpitudinis cogitatu pectus emunda, quoniam nullos nisi sanctos & justos, simplices & continentis caelestis aula suscipiet. S. Laur. Justin. Lign. Vitæ cap. 3.

BB. XXVI. JAPONES MM.

5. Februarii.

Nullam Oriens tam nobile, quàm Martyrum mittit purpuram. Eam anno M. D. XCVII.

D 2

sanguine

sanguine suo Japones tinxerunt. VI. erant supra XX. qui Meaci auriculâ mulctari, Nangasaci in crucem acti ac lanceis sunt confossi. Erant inter hos sex è D. Francisci, tres è S. Ignatii familiâ; quorum constantiam ex discipulis, iisque pueris disce. Tres erant Sacerdotum nuper ad aram ministri, nunc ad crucem socii, ipsi mox futuri Sacerdotes & victimæ. Ex his LYDOVICVS annorum XI. & emitendus è vinculis, si fidem fecisset missam, respondit, nolle se stultum mercatorem agere, & momentum immortalitate mutare; in loco supplicii suam sibi crucem monstrari voluit, ad eamque velut ad cupedias cursu contendit. Cælo denique in cruce jam prior, oculis totoque corpore gestiente, illuc videbatur evolaturus, nisi vincula prohibuissent. Geminus huic ANTONIVS cantu invitavit ad mortem socios, & Davidis verba (*Laudate pueri Dominum*) melior cygnus insonuit. Idem omnium fuit ad cruces currentium certamen, eadem è crucis cathedrâ conciones, una morientium, vox Jesum ac Mariam inclamantium, quæ cum à Christianis astantibus redderetur, non potuit jucundior Dei auribus Echo accidere. Victoribus URBANVS VIII. Pontifex triumphum decrevit, & Beatos pronunciavit. Ex *Ioann. Hayo.*

An non meritò coronabitur, qui sic certaverit, mundum abiciens promittentem, irridens inimicum tentantem, & quod gloriosius est, de semetipso triumphans, & crucifigens concupiscentiam prurientem? S. Bernard. Serm. I. de Omn. SS.

S. BER-

S. BERTULPHUS CONF.

5. Februarii.

DIVO BERTVLPHO vitam dedit Germania, Gal-
 lia fidem sanam. Hâc & iuventæ omnibus or-
 namentis cultissimus adolescens faciliè in Comitibus
 VVamberti amicitiam, tum deinde familiam, de-
 nique filium est cooptatus. Mox cum omnia
 unus administraret, quò rem familiarem auge-
 ret, non pauca iis, qui cum fœnore olim redde-
 rent, miseris dedit. Et profectò quò plura in hos
 dispensabat foris, hoc amplius domi opes cresce-
 bant. Neque id Herum Comitem piissimum late-
 bat. sed tamen aures hujus obsidebant obtrecta-
 tores, qui etiam hodie in aulis, quidquid acce-
 dere pauperibus vident, sibi putant decedere.
 Et fortè foras prodire ad Nummularios suos
 BERTVLPHVS properabat vino & pane oneratus,
 cum obuius rogat Herus quid rerû gerat? Aquam,
 ait ille, & ligna; simul (Superis piam fraudem ju-
 vantibus) pallio revoluto aquam monstrat &
 ligna. Alio item ostento virtutem BERTVLPHI
 DEVS prodidit. Româ, quò religionis causâ cum
 conjugè iverat, reducem Comitem exceperat,
 utque sua famulis fatigatis à viâ quies esset, ipse
 ad pascua equos egerat, custos id noctis futurus.
 Verum cum ingentes cælo imbres ruerent, missus
 qui BERTVLPHVM domum revocaret puer primò,
 ipse deinde VVambertus evocatus ad miraculum
 spectavit miræ magnitudinis aquilam supra ca-
 put BERTVLPHI pendere, & aquas arcere, ponè
 verò à cælo luculentam facem ministrari, ad
 quam otiosus ille scilicet librum nescio quem
 D 3   legebat.

legebat. Atque ad hoc denique lumen perspicere viri virtutem sese etiam invidia fassa est. *Ex Suario.*

Premittamus thesauros nostros in Cælum; sint vectores pauperes, qui possunt sinu suo, qua nostra sunt, ad superna portare. Nemo de fraude dubitet bajulorum; tuta est ista transvectio, per quam nostra ad Deum, Deo fidejussore, portantur. S. Pet. Chryl. serm. 7.

S. GELASIUS CONF. 5. Februarii.

GELASIVM habes., sed unà OPILIVM fratrem, pietate ita germanos, ut ex eodem ovo prognatos dicere posses, si non utrumque per nos liceret spectare. Utrumque igitur Placentia genuit, utrumque extulit, hodieque etiam velut lucidissimum cæli sidus, & morbidis propitium suspicit. Et OPILIVM in cælo lucere quid mirum, quando in cælum inter preces oculo, animo abire, imò cum lucem oculorum mors extinxit, radiare tamen visus est? Jam innocentia & reliquarum virtutum choro dum vixit, vitæ austeritate velut munimento quodam cavit. Itaque totos dies jejunos agere, cœnamque à matre submissam rogatoribus in ponte præbere, ipse satis sacrarum literarum lectione pastus cælique delitiis ebrius. Pari passu cum OPILIO GELASIVS incessit, in omnibus fratri cedens præterquam virtutis palæstrâ, nihil invidens quam vitæ sanctimoniam. Sed iuverit nosse, quibus artibus invidiam hanc in oculis GELASII cælum accenderit. OPILIVM solum inter preces agere putabat: sed cubiculum ingressus socios illi assistere innumeros Angelos vidit, mox Christi vocem illam audivit: *Sinite parvulos venire ad me, talium est regnum cælorum.* Hoc inquam spectaculum, hæc verba animū sauciarunt; hæc

6. Feb.
hæc a
Chri
renti
mus
ecce
Aure
Im
cælo;
Dei E
nis, q
S.
D
rann
tradi
forti
antic
hæ q
ipsa
cruer
scire
quân
cum
tæda
thala
nym
cum
tam
è spo
tum
fit ut
Elysi
finu

6. Feb.

VITÆ SANCTORVM.

79

hæc alas addiderunt GELASIO parvulo, ut ad Christum curreret, non jam nescius in sinum parentis se currere. Nunc cur aliò festinare cernimus pueritiã? An fortè Christus non clamat? ah! ecce hodie iterum clamat. Sed non audit pueritiã. Aures Ulysses mundus obturavit. Ex Ferrar.

Intellige esse tibi genus è celo, cujus pater habetur in celo; Age ut sanctè vivendo sancto respondeas patri. Dei Filiù ille se probat, qui vitiis non obscuratur humanis, qui divinis virtutibus elucescit. S. Pet. Chryl. l. 68.

S. DOROTHEA V. M. 6. Februarii.

DOROTHEA Cæsareæ pro Christo captiva captivos in triumphum Cupidinem & Tyrannum duxit. Expugnanda enim binis sororibus tradita, quæ datam Deo fidem prodiderant, tam fortiter decertavit, ut ambas ab impiis castris ad antiquam fidei stationem redire compulerit: atque hæc quidem proditionis crimen sanguine eluerunt; ipsa verò victorias victoriis perrexit necere, cruentas illas quidem, sed gloriæ plenas, ut quæ sciret nullam tam sponso Christo placere virginem, quàm quæ suã, non alienã ruberet purpurã. Itaque cum faces lateri admoverentur, has illa nuptiales tædas credere; cum ad gladium citaretur, velut ad thalamum properare; inter lictores quasi paranympnos obambulare; ad supplicii denique locum, ut ad melioris cæli hortos ridere. Irrisit tam innocentem risum Theophilus quispiam, & è sponsi viridariis aut rosam sibi vernam, aut autumni munus pomum virginem poposcit. Promisit utrumque DOROTHEA, fidemque vix ingressa Elysios campos extemplo liberavit. Adest lectissimus cælo Ephebus, & promissum Theophilo

D 4

eodema

eodem in calatho ver & autumnum offert. Miratur ille in hyeme rosas non flaccidas, miratur poma non marcida, miratur certantem cum munere suo muneris bajulum, & jam non contentus vidisse horti munera, ad ipsos hortos Christianus per omnia tormenta penetrare contendit, quæ quidem ille, ut spinas generosè calcavit, dum animo volveret, quales rosas quæreret. *Ex Surio.*

Quid istud negligentia, quid pigritia, imò quid vecordia est, ut non crebris suspiriis & ferventissimâ affectione abrumpere hinc, & in illa tam felicia agmina jaculari animos studeamus? S. Bern. serm. 5. de om. SS.

S. AMANDUS EPISC. 6. Februarii.

Quid juvenus, quid ætas virilis facis? Mundum & cum mundo patrem AMANDVS puer vicit, & cum Religioso negaturum se ille hæreditatem minaretur, amplam sibi hæreditatem suppetere in cælo respondit; caveret ipse parens, ne hæc excideret. Romam deinde ad D. Petri supplicavit. Hunc ibi in somnis vidit, & auctorem habuit Galliæ repetendæ. Sed & in puppi eundem répestare jactatus patronum conspexit. Jam Trajectensi insulâ condecoratus cum reo, cui laqueo gula frangenda erat, servare precando apud immitem judicem non posset vitam, ablatam certè precando apud Deum restituere potuit. Regis Dagoberti filium (Sigebertus fuit) cum fonti lustrico admo-veret, precibusque Divi nemo verbum solemne *Amen* subjiceret, id ipse infans XL. tunc dies natus subjecit, unico verbo, & in AMANDI, & suas laudes facturus. Non nemo quòd famam AMANDI lacerasset, carnificem dæmonem sensit, suisque manibus laceratus oppetiit. Alii qui mortem Divo machina-

6. Feb.

VITÆ SANCTORVM.

81

machinabantur, oculis amissis facinus suum, & cum hoc, post preces illius, diem iterum viderunt. Feminæ quoque lucem restituit, cum primùm arborem illa aggressa est excindere, quam divinis antè honoribus (cæca utique) coluerat. Mortuum Aldegundis virgo in cælum vidit deduci ab obviâ candidatorum turbâ, auditque eos hos esse, quos verbis vitæque exemplis prior ipse cælo transmisisset. Nimirum hæc denique generosa indoles est, hi digni homine spiritus, nolle solum, sed cum comitatu, & clientelis cælum ingredi. Ex Milo. Monacho.

Qui sperat in Deum, ac toto corde in ejus gloriam luminum suorum defigit aspectum, ad insanissimas vanitates consecratos semel Deo non debet oculos retorquere. S. Max. hom. de Circumcis.

S. BRYNOLPHUS EP. 6. Februarii.

NAtales BRYNOLPHVS domi nobiles foris amplius nobilitavit. Lutetiam Parisiorum profectus egit Musas inter ipsos duodeviginti annos, nec invito Apolline. Siquidem hic doctrinam ejus Scarenfi insulâ coronavit. Tantùm abest, ut generis splendori officiat Musarũ commercium. Quin imò literatæ huic insulæ armatam coronam Rex Magnus Ladelos submisit, quando BRYNOLPHO ad genua supplex palam descendit, & mensæ adhibuit. Sed quid virtutis testem hominem adduco, cum cælum habeam. Precantem ad tumbarum BRYNOLPHI D. Brigittam suavissimi odores afflarunt. Miranti supervenit cum ipso BRYNOLPHO FILIOQUE MAXIMO MATER MAGNA, & His, (simul oculis digitoque BRYNOLPHVM loquebatur) *hic est, dixit, qui me dum vixit, vitâ chariorem habuit.*

habuit. Flosculum hunc tu ex odorum reliquiis, quas in terris reliquit, aestima. Et tamen (ad Filium hæc dicebat) gemma hæc tumulo ignobili abdita pulchrius nitere prohibetur. Quin amplius colis, qui tantum te, tantum me coluit? Quid Matri Filius negaret? promisit tunc ossibus sacris eum honorem, quem postea ab altero Episcopo tulerunt. Ego quid hæc exclamem? utinam me omnes audiretis **MARIÆ** Sodales! O quam pulchrum est digito Virginis monstrari! quam pulchrum dicier: **HIC EST!** Ex *Vite Aquilon. Ioan. Vastov.*

Cælestis Pater probat muneribus charitatem: Filium se nescit, visceribus caret, naturam negat, ingratus est patri, qui auctorem vitæ suæ non placat obsequiis, non devincit cultu, muneribus non honorat. S. Pet. Chryl. serm. 10.

S. THEODORUS M. 7. Februarii.

VNâ virtute Christianâ armatus **THEODORVS** Centurio patriæ terrorem draconem confecit. Et erat hoc pugnis majoribus præludere: monstrum alterum majusque Licinius Imp. imminabat. Hic sive quòd eam fortitudinem in milite amaret, sive, quòd invideret Christiano, ad se **THEODORVM** evocavit. Quin, cum hic nuntiaffet, si ad se ipse Imp. cum Diis suis accederet, fore ut hos merito honore coleret, non dubitavit Licinius, ut superstitioni virum tantum adderet, iter ad illum instituere. Interea cælum pandi videbatur **THEODORO**, atque inde prodire, qui telis igneis dormientem configerent. vox quoque ejusmodi allapsa: *Macte animo Theodore, quando ego tibi adero.* Facile sibi ipse **THEODORVS** hæc somnia, sine alio augure, explicuit, vocemque cæli classici

7. Feb.

classici instar habuit. Itaque cum manè Deorum signa è suo larario obtulisset Imp. velut adoraturus hæc in adyta abstulit. Ibi ille & Jovis fulmen, & Martis Palladisque hastas, & Veneris faces Cupidinisque arcus omnibus gigantibus fortior solus fregit, & quia aurea erant omnia aut argentea, ridiculos Deos pauperum prædam fecit. Hi cum ultiscisci non possent ipsi sese, Licinius & se, & illos ulturus, in crucem agit THEODORVM, ferro transfadigit. Inde puerile agmen sagittis suis scopum geminum, geminum Divi oculū accipit. Sed reddidit hos ocello suo Angelus, & è cruce exsolvit. Mox ad gladium damnatur. Hunc ubi forti jugulo excepit, rude Superi donarunt. *Ex Metaphr.*

Si dignum Dominus pati duxit, pati servum quomodo videtur indignum? Erramus, erramus: qui non facit quod jussit Dominus, gratis sperat, quod Dominus promisit. S. Pet. Chryl. serm. 28.

S. PARTHENIUS EP. 7. Februarii.

PUER PARTHENIVS piscatum exercuit, & lucrum pauperibus cessit. Sed neque piscator desit esse Sacerdos & Pontifex inauguratus, nisi quod prædam jam nobiliorem (animos) Deo transcriberet. Porro Stygi jam inde ab anno octavo decimo fuit meruendus. Et profectò vix alius fuit, qui sapius orcum expugnavit; ut quocunque jam pedè suum ferre PARTHENIVM, inde referre suum malum dæmonem cerneret, etiam è sedibus, quas olim & multus insederat. Et fortè eum ex homine nescio quo proscriptum ibat, cum mitius aliquantum inferno exilium, porcorum corpora hic rogavit. Plus etiam indulsit PARTHENIVS, & si hoc modò cederet, hospitium alterum in ho-

mine ostensurum se appromisit. Ille verò in has leges lubens lætusque migravit, fidemque mox pacti fœderis exegit. Hic PARTHENIVS potestatem sui facturum, aperto oris ostio hospitem invitavit. Nec tulit modestiam superbus, abiit potius ad veteres lares patriaque regna, inferos. Jam verò edita vaticinia, excitæ lacrimis pluvix, messis in agro sterili, uvæ in deploratâ jam vineâ, redditi sedibus suis oculi, pulsî morbi, & reducti ad vitam mortui librum non pagellam in libro desiderant. Omnia tamen hæc vel oleo fecit sacro, vel aquâ, vel sale, ex quo si vel micam haberent hæretici, non equidem hæc riderent. *Ex Surio.*

Quando moriuntur virtutes, vivunt vitia: illa militant adversus militem Christi; ista sunt Sathanae cohortes, ista Diaboli legiones, ista sunt quæ Mundum sepulchris obsederunt, debellarunt populos, vastârunt gentes, orbem duxere captivum. S. Pet. Chryf. serm. 12.

S. MARINA VI. 8. Februarii.

Mulierem sub togâ, imò virum sub mulieris simulachro ostendimus. Rectè dixeris, sive MARINAM, sive MARINVM dixeris. Nam MARINA quidem nomen parens dedit, cum nata est, ubi verò ad Asceterium secum abduxit, cum veste nomen viri indidit, jussitque MARINVM esse, metamorphosin cælo ridente. Patre ergo magistro Asceticen edocta, hoc mortuo, ægerrimè scilicet orco fecit; cum mulier improba tela virili veste repelleret, & per sanctissimam larvam cæcum puerum Amorem rideret, unica virgo tot inter viros jam tutior quàm inter virginum nuper choros. Nempe ubi vulnere locus non est, invidia est. Cum vitium virgini non posset hostis facere, fecit

fecit famæ. Puella, ad cuius parentes divertere solebat MARINVS, cum res cœnobii curaret, corrupta à milite parentem hunc mentitur, itaque malum ingens cœnobitis parit. Accusata virago peccasse utique se fatetur, factumque fletu uberi damnat & gemitu. Ergo extra septa sancta ejicitur, & subinde filius etiam adducitur buccæa alendus, quam mendicanti ascetæ ministrabant. Sic jam sub alterâ larvâ spectatorem orbem fallit, dum quinto abhinc anno, cum verum etiam scelus potuisset eluere, unâ cum filio inter claustra recipitur. Mox moritur MARINVS, & MARINA deprehenditur. Adest mendax puella à malo hospite orco agitata, & scelus ultrò fatetur. Quid faceret hîc cælum, post actam bellissimè fabulam, nisi plausum? *Ex Herib. Rosweido.*

Conscientia bona titulus est Religionis, Templum Salomonis, Ager benedictionis, hortus deliciarum, aureum reclinatorium, gaudium Angelorum, arca Fœderis, thesaurus regis, aula Dei, habitaculum Spiritus S. liber signatus & clausus, & in die iudicii aperiendus. S. Bern. l. de int. dom.

S. APOLLONIA V. M. 9. Februarii.

NEcdum in flammis eruperat furor Decianus, cum anno ab incunabulis Servatoris L. supra CC. Decio prælusit Alexandria nescio cuius hominis insania. Arrogavit ille sibi Vatis nomen, & fictis ad populum criminibus id repente excitavit incendium, quod non nisi multo Christianorum sanguine extingueretur; quos inter facile princeps fuit APOLLONIA Virgo, quæ invalescente vulgi furore, cum jam totâ urbe eadem omnium vox audiretur, flammis addicendum, quif-

quis Christo non maledixisset, in virtutis scenam protracta est. Et sanè præclare personam sustinuit Christianam, quippe cui ore citius omnes, quibus ætas provecta in eum diem pepercerat, dentes, quàm Christus, evulsi. Quid agitis manus carnificum? fortem esse APOLLONIAM excussi dentes, & fractæ malæ loquuntur; ad majora tormenta provocate, nihil humile tam alta spondent principia. Ecce rogos ingens succenditur, crepant flammæ, furit populus, minantur lictores aut Christum abjice, aut in ignem abjiciere APOLLONIA. Quid hic illa? paululum apud animum suum, quasi consultans, subsistit; mox bulliente jam sanctiore sub præcordiis igne, non morata tortores, generoso ausu ipsa involat in flammam, è flammis ad cælum evolat. I. nunc Scævola fortissime Romuli nepotum: Manus tuæ miraculū rogos hujus virginis extinxit. *Ex Surio.*

Si quis hoc dictum corde frequentaret, O Domine quando te diligam! citius se sentiret experimentaliter inflammari, quàm si de secretissimis celestibus, & æterna generatione, vel processione millies cogitaret. S. Bonavent. in Theol. Myst. Q. ult.

S. ANSBERTUS EPISC. 9. Februarii.

NON vidit splendidior gemmam Clotarii regia, quàm ANSBERTVM adolescentem Superis juxtà & hominibus charum. Et verò invidit jam tum Clotario Ephebum Deus, & in suam traducere aulam laboravit. Sed & huic pulchrius regiâ cælū arridebat. Quare sponsam, quam habebat nobilissimâ, lubens volens, cum ita ipsa etiam vellet, Christo cessit; ipse, rarissimo miraculo, monachus in aulâ vixit, & his ipsis, quibus perire
alios

10. Feb.

alios videas, ad meliora sanctè abusus est. Certè cum cantus regiam perstreperent, interque modulus dulces dulciores luderent fides, ab his animum ANSBERTVS advertisse ad cælestem musicam perhibetur haud paulò meliorem. Itaque aliis levi pede terram obeuntibus, ipse cælos rectius obibat. Illud credo dices: ergo pietas etiam aulam habitat? Rectè. quòd tamen minùs secura hanc habitat, ANSBERTVS deinceps habitare cœnobium instituit, Abbasque, mox Episcopus Rothomagensis, potiùs inter mendicabula degere. In eum finem Xenodochia complura ædificavit, mensam ipse stravit, convivis suis conviva assedit, eodem & disco, & cibo usus. Jam ne dubites virtuti hostem aulam esse, à Pipino in exilium est pulsus, & maluit ille revocatus morte patriam prævenire. In defuncti brachio Crux visa est rubere, ipse etiam, cum velum injiceretur, oculos aperuisse, ut jam orbis vivum virtutis exemplar etiam in mortuo haberet. *Sur. & Mol.*

Pias aures Domini ad te fleete; lacrymis & suspiriis pro tuis excessibus illum clementer exora; atque canticis spiritualibus illum glorifica: nihil enim magis supernis civibus spectare libet, nihil regi summo jucundius exhibetur. S. Bern. l. med. c. 6.

S. GUILIELMUS CONF. 10. Februarii.

Ingentia scelera GVILIELMVS pari pœnitentiã plectere instituit. Conjugio fraternæ conjugis Herodi non impar cœnabat unus, quod octonis in cibum sufficiebat. Ad duella non invitabat sed cogebat obvios, neque jam Ducem se Aquitaniæ putabat, nisi factionis quoque quæ contra Innoc. Pont. pugnat, dux esset. Mellea verba Bernardus
ingesse-

ingesserat; fel merū retulit. minas addiderat; majores audivit. Ergo secundū divina, Numine manum armatus ad præstolantem pro templi foribus progreditur, & voce plus quam humanā, *Hoc, ait, etiam temnes improbe?* Non erat hoc loqui, sed fulminare. Corruit humi ferox, & qui nulli antehac victas manus dederat, Bernardo dedit, jamq; dum omnis casum populus miratur, unus GVILIELMVS negat se cecidisse, sed stare denique se credit. Mox Anachoretæ consilio nudum corpus & caput lorica & galeā abscondit, longè maximum hostem se expugnaturus. Talis ad Innoc. Pont. inde Hierosolymam tendit, ibi antrum lachrimis implet & gemitibus, qui cælo repulsi audirentur. Sub hæc patriam repetens, dum ex itinere castro expugnando operam vult locare, à viâ salutis penè exerrat cæcus. Tamen eadem nocte in viam rediit, recipitque quos iterum lachrimis det oculos. Mox solitudines montesque mutat, & à cacodæmone, qui patrem mentitus frustra ad vitam veterem revocabat, verberibus immanibus cæditur. Medicinam tamen fecit VIRGO Magna, ut tanti jam vulnera faceret GVILIELMVS. Ultimò in stabulo Rhodis obiit, felicius utique, quam in palatiis vixerat. *Ex Surio.*

*Vnde superbit Homo, cujus conceptio culpa,
Nasci pœna, labor vita: necesse mori?*

Cur carnem tuam pretiosis rebus impinguis & adornas, quam post paucos dies vermes devoraturi sunt in sepulchro? animam verò non adornas, qua Deo ab Angelis presentanda est in calis? S. Bern. in Medit.

S. AU-

S. AUSTREBERTA VIRG. 10. Februarii.

VNDAS puella AVSTREBERTA cū intueretur, sacro flammeo caput suum vidit involvi. Placuit ea forma superbæ; laudavit speculum; imò ab eo tempore nihil, quàm Parthenonem cogitavit. Quare nuptias cū aliter non posset, fugā elusit, fugæ comitem parvulum germanum trahens. Venturū erat iterum ad aquas, sed quæ ripas egressæ mare fecerant. At illa aquis sancti propositi olim auctoribus non diffidens, non aliter has quàm pratum casto pede calcavit: ita non repugnantibus jam parentibus Agno desponsa promissum multò antè flammeum accepit. Neque prole etsi virgo caruit. Paulò pòst in cœnobio Pauliacensi matrem virgines salutarunt. Ex his fuit, cui sub noctem vox è cælo accidit, moneret Antistitam, omnes, ut è lectulo se proriperent, juberet. Dictum, factum. In templum ubi convenere, cubiculum corruit, & pro dormiente virginitate vigilare cælum ostendit. Ampliorem etiam hoc curam pro moriturâ AVSTREBERTA habuit. Jam enim animam cū ageret, aliique in auxilium Cælites excirent, vidit ipsa omnes eo ordine, quo compellabantur, obvios sibi venire. Quid agimus homunciones? dubitamus pronos in vota nostra Superos esse, quādo per nomina citati adsunt? *Ex Sur. & Lippeloo.*

Hæc est Christi magna, larga, sola misericordia, quæ Iudicium omne in diem servavit unum, & homini totum tempus ad pœnitentiæ deputavit inducias: ut quod de vitis Infantia suscipit, rapit Adolescentia, invadit Juventus, corrigat vel Senectus. S. Pet. Chryf. ser. 42.

S. VICTO

S. VICTORIA VIRG. ET MART.

11. Februarii.

Geminum VICTORIA triumphum duxit : de Amore unū, de Tyranno alterum. Uter pulchrior fuerit, tute arbiter esto. Anno igitur salutis trecentesimo tertio, quòd Christiani & cœtus pietatis causâ agerent, & sacros Codices profano iudici tradere recusarent, Diocletianus & Maximianus Imperatores omnibus tormentis in hos pugnarunt. Sed quidni vincerent Christiani, quando felicissimo omine ex horū parte VICTORIA stetit, virgo in ipsis cunis magna, magnisque signis jam tunc futuræ sanctitati præludens ? Illud unum quantum facinus fuit, cum obstrepente auribus castissimis Hymenæo, sponso mortali in amplexus ruente, ut hos eluderet, quando alas non habuit, animos sumpsit, & è summo tecto præceps abiit, innoxia templum petiit, verbisque conceptis sponsam Deo se devovit, frustra homine intereâ nuces spargente, quas illa cum rebus aliis humanis dudum reliquerat. Igitur meritò de Victoriâ iudex desperavit, & ne à feminâ triumpharetur, incolumem cum fratre domum ire à tribunali iussit. Sed negavit illa pedem è pugnâ referre, negavit fratrem se agnoscere, qui non eundem patrem (Deorum cultui addictissimus erat) Christum clamaret. Itaque latâ mortis sententiâ virgini palmam invitus iudex cessit. Intereâ nunquam sæpius Superi VICTORIAM clamarunt. Ex Surio.

*Nos qui ad incerta consurgimus, qui inter insidias
liem ducimus, qui horarum varietates, momentorum
tus, verborum lapsus, actuum pericula sustinemus,
quid*

12. Feb. VITÆ SANCTORVM. 91
quid est, quòd matutinâ prece totius diei custodiam no-
lumus postulare? quid est, quòd homini toto tempore
astare libet, Deo nec puncto assistere libet? S. Pet.
Chryl. serm. 43.

S. ANTONIUS EP. 12. Februarii.

INvidebis juvenus suum ANTONIO puerulo
Doctorem. Hic, si nescis, S. Spiritus erat. Hoc,
neque alio magistro primas ille literas didicit. Et
verò Minerval cælo dignum perfolvit; sive cum
ludentis pueritiæ societatem averfatus viro digna
puer egit, aras struxit, aris thura, & quæ thure sua-
vius olent apud Superos, preces dedit; sive cum
postea mundo totum sese surripuit Numinisque
cultui inter monachos mancipavit. In hac quoque
virtutis scholâ tam profecit ANTONIVS, ut in
suam deinde sententiam mundi que contemptum
etiam parentem pellexerit. Et vidisses tunc gran-
dævum parentem sub filii disciplinâ adolescere,
vitæ rationem à filio discere, jamque in filio pa-
rentem agnoscere. Sed hoc quoque mortuo AN-
TONIVS in hereditatem miseros evocavit. At cum
in tot heredes non sufficeret illa, ingentem auri
vim Angelus auctarium adjecit. Plura deinde E-
piscopatus Constantinopolitanus suggessit, ut in-
sula jam non tam ANTONIVM quàm miseros tege-
ret. A morte mulierem, quæ crus fregerat, ut fu-
nus comitari posset, in pedes erexit, & ut hæredes
suos neque mortuus videretur neglexisse, cresce-
re, quæ tunc erogabatur, inter manus stipem fecit.
Odor denique mirus etiam in cadavere virtutem
laudavit. Ex Niceph. apud Sur.

*Esto homo, esto & Dei sacrificium & sacerdos: in-
ducere sanctitatis stolam, præcingere baltheum casti-
tatis.*

tatis, sit in velamento capitis tui Christus, crux in frontis munimine: in odorem thymiana orationis semper accende, altare cor tuum pone. S. Pet. Chryf. ser. 108.

S. JULIANUS CONF. 12. Februarii.

QUOTIES dum hostem petit, se fauciat & suos ira! Domo aberat JULIANVS, familiam conjuge curante. Interea parentes adsunt, & quem puerum amiserant, filium quærunt. Heu quàm præstabat nunquam invenire! At conjux gratulata sibi, quòd benefacere etiam absenti JULIANO in parentibus posset, humanissimis verbis hospites salutat, epulo lautissimo excipit, ab epulo in suo thalamo molliter locat, nescios funebrem se lectum conscendere. Et fortè jam filium somniant: cùm ecce adest hic, & ubi primùm à geminis premi lectum videt, sive nox, sive thori violati suspicio oculos fascinaverat, præcipiti vindictâ utrumque ferro trajicit, lectumque dum ab adulterio purgare parat, ah! paricidio maculat. Mox uxor superveniens, & dies facinus monstrant. Hic demum JULIANVS non longiùs fugisse se parentes ingemiscere; accusare paricidas manus, ultrò omnes culeos advocare, denique cogitare, quí nefas tantum serió in se castigaret. Longum supplicium placuit. Xenodochium propter fluminis ripas construxit, rectiùs in hoc hospites pauperes accepturus, omniumque ipse bajulus per undas futurus. Et fuit cùm leprosi formam Christus induit. Hunc cùm JULIANVS transportatum foco fovisset rigentem, mensâ esurientem, & suo lectulo dormiturentem, ecce paricidii veniam manifestus, vel dedit, vel olim datam nuntiavit. Perrexit tamen ille operam suam eò studiosiùs probare, quò
hospiti-

13. Feb.
hospiti
debat

Ille

respue

Deum

mino

astuar

S. Ma

S.

V

l

lus ej

tis ex

merit

dixit

piat,

nicul

ejular

hospiti

mina

bus ta

lieren

perba

& Sir

lier v

ignes

dixit

re. E

cipue

jam V

ruper

quoq

mo m

om

om

13. Feb. VITÆ SANCTORVM. 93
hospitibus nobilioribus jam frequentari ædes vi-
debat. Ex Petr. de Natal.

*Ille viam Domino suo parat, qui luxuriantis carnis
respuens voluptates, toto mentis sua spiritu suspensus ad
Deum vigore se castitatis accingit: optimam parat Do-
mino viam, qui cogitationes suas avaritia fluctibus
astuantes serena conscientia tranquillitate compefcit.*
S. Max. hom. de S. Joan.

S. MARTINIANUS C. 13. Februarii.

Vitam solam MARTINIANVS agere cœpit octo
& decem annorum adolescens. Dæmon ma-
lus ejecturus statione suâ militem, veteris serpen-
tis exuvias induit. Sed nihil nisi risum retulit, quo
meritò humi eum repere post casum tam altum
dixit. Quid ageret victus serpens? ut virum deci-
piat, iterum mulierem subornat. Adest hæc pan-
niculis involuta, & velut à viâ exerrasset, magnis
ejulatibus, ne in pabulum feris cedat, id noctis
hospitium orat; aperit MARTINIANVS à feris fe-
minam defensurus, se lupæ objecturus; penitiori-
bus tamen adytis clausus pernoctat. Sed manè mu-
lierem ecce tibi mundo omni ad miraculum su-
perbam! Videt hanc, & basiliscum videt. Audit,
& Sirenem audit, & dæmonis victorem pænè mu-
lier vincit. Experrectus tamen veluti à somno
ignes fecit ingentes, pedibusque insultans, age
dixit, lubeat peccare, si vel has flammæ lubet fer-
re. Extinxit hic rogi Veneris ardorem, tum præ-
cipuè cum lacrimas meretricula etiam, damnatâ
jam Venere, affudit. Cæterum MARTINIANVS in
rupem è medio mari eminentem secessit. Hic
quoque dum Charybdim fugit, in Scyllam mini-
mo minus incidit, & Venerem planè regnare in
mari

mari discit. Ecce enim naufraga puella, & ad perniciem oculorum pulchra in rupem enatat. Hic verò MARTINIANS ignes præventurus in mare se abjicit. Quid expectas, lector? Delphines tergo excipiunt, & littori saluum reddunt. Vides, puto nunc, quid in homine hi ament. *Ex Metaphr.*

Multi Diaboli fluctus sunt in hoc mundo, temptationum multa naufragia; à quibus ita liberari possumus, si clamantibus manum suam Salvator extenderit: Nos ergo clamare ad Dominum non cessemus. Ille auxilium solitum non negabit. S. Maxim. hom. Hyem. ult.

S. JORDANUS CONF. 13. Februarii.

QUEM nudus in cruce Christus movet, illi tegere hunc à JORDANE discat, qui cum patris peri, quando ad manum nummi non erant, balneum argenteum dedisset, templum mox ingressus exornatum eo Christum crucifixum advertit. Pulchrè locatum credidit: quin ut totum jam Christum tegeret, omnibus se nudavit, & ad D. Dominici paupertatem nudus confugit. Subinde totam familiam illi præfuit. Mira in eo adolescentum animos ab humanis avellendi, & trahendi ad æternam artem & dexteritatem. Eloquentiam suam quocumque voluit totam concionem impellere novit, multum eam ob rem ab orco infestatus. Interea tamen Cælitates, & ex his præcipue Cælitum REGINA favebant JORDANI. Quare ad hunc sceleribus oppressos velut ad doctissimum medicum non semel ipsa misit. Visa est deinde inter maximum Divorum comitatum, sub preces divinas, à manu JORDANIS librum accipere: alias cubicula dormientium alumnorum lustrare. quin ipse Divus, festo

quo

quo Lustratam VIRGINEM colimus, die, vidit hanc è summâ arâ, ad illa cantantium verba (*Gloria Patri, &c.*) prehensâ filioli manu omnibus benedicere. Poterat hoc credo ad cantum Angelos provocare. Cæterum dum Terram sanctam petit JORDANVS, naufragus in medio mari portum reperit, appulsusque ad beatiorum est Solymam. *Ex Surio.*

Debemus surgentes gratias Christo agere & omni diei opus in signo facere Salvatoris. Nam in uno signo Christi omnium rerum est tuta prosperitas: Qui in hoc signo seminare cœperit, vitæ fructum consequetur æternæ. S. Max. de carn. host. non timend.

S. AUXENTIUS ABB. 14. Februarii.

AVXENTIUS, cum eodem in contubernio non convenire Marti & vitæ innocentie perspicere, ut DEO vacaret, vacationem à militiâ sibi impetravit. Neque arma tantum posuit, sed ut miserum contra frigus armaret, tunicam ex mendicabuli humeris suspendit. Alias quò pauperibus stipendia numeraret, operam suam inter opifices locavit. Oxeam deinde montem conscendit, atque iterum, sed melior miles sub pellibus vixit, omni aliâ veste abjectâ. His horridum pueri Pastores, cum gregem amissum quærent, feram putarunt. Sed ille, quâ erat in juventutē humanitate, facile se hominē probavit, imò homine majorem ostendit, cum vates pueris absens edixit, quò greges aberrassent. Inter hæc celebrari ab accolis concurrentibus cœpit, cum passim ægri venirent, sani redirent. Ipse Imp. Marcianus familiariter usus viro fuit, & ad Chalcedonense Concilium evocavit. Ibi dum Patres præstolatur, & velut

apostor

impostor habetur, à columbâ cibum accipit. Verbis deinde ac miraculis Christi divinitatem & virginitatem Christi Matris propugnat. Obiit denique longâ patientiâ clarus, & vermes, cùm è putrido vulnere exciderent, loco suo reponere solitus. Nos delicati vermium nomen horremus, sed morrui baculo scilicet (ut ille canes) abigemus.

Ex Metaphr.

Quid est parare viam Domini, nisi adventanti de celo Iudici, purgato à vitiis pectore, simplicis cordis habitaculum preparare? Quid est rectas facite semitas ejus, nisi ut tales actuum tuorum tibi munias vias, quas perambulare propitiùs veniens ad te Dominus delectatur? S. Maxim. hom. 1. de S. Joan. Bapt.

SS. FAUSTINUS ET JOVITA MM.

15. Februarii.

Sub annum Christianũ C. XXXII. cùm Brixien-
sis Pontifex Apollonius metu tyrannidis fugâ subduxisset sese, ne barbaro furori lacerandus Christi grex pateret, meliores in locum Pastores FAUSTINVS Sacerdos & JOVITA Diaconus successere. Certè animas suas non multò post impendere gregi suo non dubitarunt, cùm memorabiles prius pugnas edidissent, quibus non modò Italicum Comitem, sed Adrianum ipsum Imp. quin imò ipsos Deos triumpharunt. Solis enim Colossum adorare jussi, hunc primò in carbones, deinde in favillas redegerunt, filio suo Phaëthonti posthac similem. Jam leones, leopardi, ursi que virtutem in Pastoribus nostris horruerunt, & cùm prius carnifices, interque hos sacrificulum Saturni, Comitemque Italicum lacerassent, imperio Martyrum in silvas, & nemora sua emigrarunt.

Post

Post tot victorias etiam inter flammæ cantare
Pæana placuit. Denique ubi per omnem Italiam
circumducti omnia theatra sanguine suo pinxe-
runt, patria rursus excepit, & gladio cæsos coro-
navit. Fama obtinuit Angelos cælo ad vinctos de-
volasse in carcerem, & sacram Eucharistiam præ-
bentibus Ministros adstitisse. Videtis Mariani, in
quorum officium involetis, cum ad aram servitis?
Profectò aut muneris hujus vos non pudebit, aut
Angelis similes esse pigebit. *Ex Surio.*

*Cum Ecclesiasticis officiis ritè credatur Angelorum
semper adesse præsentiam, nostramque vigilantiam sive
desidiam non modò diligenter attendere, sed & superno
Iudici cuncta per ordinem nunciare; quanto putamus
adversus nos zelo moventur, dum in conspectu illius nos
irreverenter sedere conspiciunt, cui ipsi trementes assi-
stunt? S. Pet. Dam. l. 3. Ep. 8.*

S. SIGEFRIDUS EP. 15. Februarii.

Liceat exclamare, ô mores! ô tempora! Quos
nunc pellit Anglia fidei Doctores, hos olim
velut Colonias meliores in orbem omnem mit-
tebat, ea demum fœdera cum regibus sancta esse
censens, quæ fides, quæ, quos diximus, feciales pe-
pigissent. Ita Olaus Suecorum & Gothorum Rex
præconem verbi divini SIGEFRIDVM impetravit
ab Angliâ, quem hodie rectiùs ipsa accerferet. So-
cios ille traxit Unamannum, Sunamannum & Vi-
vamannum nepotes suos. Poterat Insula deinceps
Fortunata dici, postquam hi heroes ad illam ap-
pulti sunt. Certè beatum se putavit, qui Insulæ
præfectus erat, cum inter sacra à SIGEFRIDO tolli
in altum non jam panis umbram, sed augustâ spe-
cie puerum vidit; moxque pueri hujus manibus
E manus

manus dedit. Non incruenta tamen victoria SIGEFRIDO fuit. Cæsi tres nepotes mœrore temperarunt triumphum. Cæterum dum ponè stagnum obambulat, tergeminum lumen videt; hoc indice urnam; in urnâ capita tergemina. Hic vero vindictam clamanti SIGEFRIDO, *vindicabit*, è capitibus unum respondit. Mox altero *quando nam?* roganti, tertium caput, *in filios filiorum*, subiecit. Hi aliisque prodigiis illustris SIGEFRIDVS tumultum accepit in templo, quod Vexione Angelorū iussu exædificarat. Nunc inter Anglos Angelosq; quararum commercium? quàm magnum, ô Magni Gregori, discrimen? *Ex Vit. Aquilon. Ioan. Vastovii.*

Gemina dulcedo suavitatis exuberat in pectore Domini JESU, longanimitas videlicet in expectando, & donando facilitas: ad hoc autem diu suspendit sententiam ultionis à contemneute, ut quandoque gratiam missionis præstet in poenitente. S. Bern. ser. 9. sup. Cant.

S. SEVERUS C. 15. Februarii.

Est quod in Sacerdote SEVERO speculentur non animarum, sed rem suam qui curant. Sacram ædem, & in hâc, ne Marianum fuisse dubites, VIRGINIS aram curabat SEVERVS, vitæ integritate, & miraculis multum illustris. Fortè perstandis vitibus insistebat, cum supervenit, qui agrum, nescio quem, opem efflagitare ultimâ nuntiat: cæterum sacris munitum non abhorrebat ultimâ luctâ. Respondet SEVERVS, & affuturum se illico spondet. Ut tamen operi finem imponere (perpauillum supererat) moram aliquantulum facit. Inde celeri gressu dum ad moriturum contendit, ecce mortuum audit. Hic enim verò periculum SEVERVS se inculcare, vincam suam ut curat

ret, Domini vineam neglexisse, morte crudelior-
rem se fuisse: illam corpus peremisse, sese animi
latronem esse. Igitur funeri affusus non prius à
precibus lacrimisque, quam à morte defunctus
surrexit. Et narravit hic jam se ad ignea & tenebris
infesta loca abductum pœnas ultimas daturum
fuisse, nisi Ephebus intercessisset candore insignis,
lacrimisque donatum SEVERI tantisper nuntias-
set, dum noxas animi expiaret. Expiavit igitur
has, & septimo post die feliciter obiit. Quid hîc
illi, quos morituri non è vineâ, sed vini tabernâ
vocant, & sæpè heu! frustra vocant, qui tamen ab
inferis revocare animos non possunt, sequi pos-
sunt? *Ex Dialog. S. Greg. l. 1. c. 12.*

*Totus mundus ad unius animæ pretium æstimari
non potest; non enim pro toto mundo Deus animam suam
dare voluit, quam pro anima humana dedit: sublimius
est ergo anima pretium, quæ non nisi sanguine Christi
redimi potuit. S. Bern. l. Med.*

S. NICEPHORUS MART. 16. Februarii.

NICEPHORVM Martyrem dicimus. Si iræ non
cedis, Lector, martyrem alterum te dicimus.
Fuit NICEPHORO familiaritas cum Sapritio Sa-
cerdote à teneris contracta. Ea cum pueris cres-
cere, adolescere cum adolescentibus visa, demum
præter spem omnium in fatale odium vertit. NI-
CEPHORVS quòd minus fellis animo gerebat, &
majestati Sacerdotum oppidò faveret, de resar-
ciendâ amicitia cogitare, eaque super re per in-
ternuntios agere. Sed aures Sapritii ira obsessas
tenebat. Interea gravis in Christianos tempestas
Antiochiæ exorta turbine suo etiam Sapritium
involvit. Nihil tamen in tormentis, aut dixit, aut

fecit Christiano indignum. Jamque ad palmam vocabatur, cum semel iterumque NICEPHORVS ad genua euntis accidit, lacrimansque veniam rogat. daret hanc moriturus pro Christo, si non sibi, certè ipsi Christo mortuo inter preces pro hostibus fufas. Audiebat hæc Sapritius, neque tamen vel verbis, vel oculo dignatus NICEPHORVM est. Ergo non placuit cælo palmam illi dare, qui se ipsum nollet triumphare. Cervicem præbere iustus, mortem turpi vitâ redimit, & Christi Sacerdos facere, eheu! Jovi promittit, necquicquam per omnes Superos obtestante NICEPHORO, non referret, quem cælo jam posuisset pedem, non dimitteret, quam jam jam prehendisset palmam. Ne tamen gratis licetor gladium strinxisset, accurrit ipse NICEPHORVS, & succedaneam victimam se obtulit. quid multis? in aliena præmia involavit. *Ex Metaphr.*

Discordans & dissidens nec si pro nomine Christi occisus fuerit, crimen dissensionis poterit evadere; quia scriptum est, qui fratrem odit, homicida est; quale ergo delictum est, quod nec Martyrio sanguinis potest abluï? S. Cypr. serm. 6. de Orat. Dom.

S. JULIANA V. M. 16 Februarii.

Pulcherrimâ formâ JULIANA pulcherrimè est ufa. In hæc enim velut speculo opificem hujus DEVM cœpit intueri. Christo igitur addictam parentes Eleusio desponderunt, viro nobili & urbi Nicomediæ Præfecto. Sed quia superstitioni hic deditus erat, negavit JULIANA sibi fœdera nuptialia cum illo fore, qui animum hostilem in thorum ferret. Ab hoc proposito ut dimoveret parens, arietes admovit, minas; repulit virtus. Egit cuniculos,

17. Feb. VITÆ SANCTORVM. IOI
culos, blanditias; elusit. Inclusit carceri; thoro illa
hunc prætulit. Tandem Eleusius, ille nuper spon-
sus, fit sponsæ iudex. Mox in carnificem abit. Cæ-
dit verberibus, quod nuper laudabat corpus. Sus-
pendit, quibus nuper captum se fatebatur, capillis.
Urit ferro ardores suos, artus castissimos. Et has
demum illa blanditias in sponso laudavit. Interea
boni Angeli vultum indutus malus, satis ait virtuti
datum esse. Dissimularet posthac pietatem. Super-
ris cordi cor fore, quod pervium utique illis esset.
At JULIANA, fraude inter preces cognitâ, vincula
sua exuit, & consiliario pessimo induit. Vincto
verbera etiam addit. Tunc sub virginis manu ge-
muit orcus, & malum Angelum bonus risit. Porro
martyr flammis ad quas damnata erat, lacrimis
extinxit, lebetem ab igne ferventem precibus ru-
pit, denique prius quàm manum iudici proco da-
ret, caput dedit. Mox tamen etiam pœnas hic.
Undis enim haustus, & in litus ejectus in cibum
canibus cessit, dignū nactus tyranno sepulchrum.
Ex Metaphr.

*Demonum est, malas cogitationes suggerere; nostrum
est, illic eas expellere. Voluntate suâ cadit, qui cadit: &
voluntate Dei stat, qui stat. Cogitatio tamen immunda
mentem non inquinat, cum pulsat, nisi cum hanc sibi
per delectationem subjugat.* S. Bern. de Int. Dom.

S. S A B I N U S E P. 17. Februarii.

Q Uis fidem habeat? Plura Pont. SABINVS vi-
dit, cum oculos senex amisit, quàm prius
cum utrumque circumtulit. Certè, quæ nulli ocu-
lo pervia sunt, arcana animorū & longè absentia,
perspexisse memorant. Et ecce adest hoc ipsum
feliciter experturus Totila. invitatus ad cœnam

E 3

frugalem

frugalem affidet, principē tamen locum Episcopo Rex cedit. Paulò post miscet puer vinum, & SABINO porrigit. Hic Totila prehensum clam manu poculum regiā manu ministrat, nec tamen fallit oculatissimum cæcum. Caput hic & doctam fraudem beneficio ingenti pensaturus inter risum, *Vivat, ait, hæc manus.* Præmium igitur nobilis pocillator tulit, sed malum alter maximum, qui auctor esse puero non dubitavit, ut merum veneno temperaret. Erat hic SABINO in sacris Diaconus & longævo seni infulam inuidebat, suam (ut ipse quidem putabat) hæreditatem, sed contrā factum. Hoc enim etiam pervidens SABINVS egregium Ganymedem prælibare jubet. deprehensus ille, & mortem longam, quam meruisse se viderat, alterā morte, sed brevi præoccupaturus impigrè ori poculum admovet. Sed rapit è manu Episcopus, & ipotius inquit, & Diacono nuntia venenum me bibere, cæterum Episcopum illum minimè futurum. Simul cruce ductā poculum siccat. Non SABINVM, sed Diaconū bibisse dixisses. Valuit enim hic, ille occidit. Sanitatem vulgò alienam se bibere ajunt. Id verum an sit, nescio. Alienam certè SABINVS mortem bibit. *Ex Dial. S. Greg. l. 3. c. 5.*

Semper Diabolus nostris saturatur ex culpis: Ille cibum nostrum deducit in crapulam, potum nostrum in ebrietatem diffundit, ut mentem faciat amentem, carnem luteam reddat, corpus animi domicilium, animas, murum spiritus, virtutum scholam, Dei templum in scenam criminum, in vitiorum pompam, in voluptatum redigat theatrum. S. Pet. Chryf. serm. 12.

S. HEL-

S. H.

P
H

Ponti

ctius.

latere

disses.

ties vi

dere E

& cli

re, fu

meris

peri!

fuetu

chritu

deniq

transf

jam S

steri

que in

emin

bulon

hos q

illius

merit

luisse

bere

2

nion

talis

carna

vitia,

Cart

S. HELLADIUS CONF. 18. Februarii.

PRIMAM ætatem maximamque vitæ aulicus HELLADIUS, alteram monachus, ultimam Pontifex egit; omnem ita, ut dubitem, quam sanctius. Rempublicam cum adhuc administraret, latere jam tum sub purpurâ monachum deprehendisses, ita modestia hanc ornabat. Ergo igitur quoties via ad monasteriû Agaliense ferebat, descendere HELLADIUS ex equo, amissoque famulorum & clientum grege, Dei servis operam suam locare, furnoque instruendo ligna comportare iis humeris, quibus regni onera solebat. Quantum Superi! refert, quibuscum familiaritatē in eas. Consuetudo hæc sancta paullatim omnem mundi pulchritudinem ex animo HELLADII delevit, & id denique potuit, ut sanctissimus aulicæ servitutis transfuga pro pileo cucullum inter non ignotos jam Sodales quæreret. Dedere & hunc & monasterii præfecturam insuper. Mox Toletana quoque infula invitum textit. In hac maxima gemma eminebat ultima modestia, quâ iterum mendicabulorum societatem purpuratus ambiebat. Atque hos quidem ita foveri ab illo vidisses, ut spiritum illius ex horum pendere crederes. Obiit annis meritisque gravis, cum literis mandare nihil voluisset, pluris faciens scribenda facere, quam scribere facienda. *Ex Ildeph. & Bar. Not. Mart.*

Quomodo non verè humiliabitur anima in cognitione sui, cum se perceperit oneratam peccatis, mole mortalis corporis aggravatam, terrenis intricatam curis, carnalium desideriorum face infectam, proclivem ad vitia, invalidam ad virtutes? S. Bern. serm. 36. sup. Cart.

S. AUXIBIUS E. 19. Februarii.

AVXIBIO patria Roma fuit ; natales & census patritii ; indoles à primis annis in Christianam religionem prona. Tam nobilem civem in exilium, qui minimè debebant, parentes egerunt. Cum enim nuptias, ad quas hi pro imperio cogere velle videbantur, non posset aliter quam fugà declinare, in Cyprum abiit felicissimus exul. Nam fausto pede cum in Marcum Barnabamque offendisset, ab illo fonte sancto tinctus & Christianis junctus est. Mox doctor pietatis ex discipulo factus, cum primitias Deo sacrificulum Jovis peperisset, à Paulo magno Episcopus Soluntis est creatus. Mira dictu res. Unicus Christi miles .
AUXIBIVS totam sub jugum Evangelii urbem misit, & ne **AUXIBIO** careret, alterum Auxibium accivit, & successorem in munere legit, consilium Deo probante. Nam fuit cum sub arbore somnum cepit hic Auxibius, & noster superveniens spectavit ingens formicarum agmen à latebris suis ad dormientem iter instituere, vatesque futuræ dignitatis caput ejus in coronæ formam ambire. Itaque Auxibio infulam reliquit **AUXIBIVS** moriens. Tumulum ejus asylon ajunt fuisse morbidorum. Quin cum ad hunc è Papho accurrerent XL. ab orco infessi, obvius ipse **AUXIBIVS** his prodiit, & cedere sibi, ut æquum erat, è viâ dæmones fecit. *Ex Surio.*

Quid cum terrâ illi, qui possidet calum? quid illi cum humanis, qui indeptus est divina? nisi fortè placent gemitus, eliguntur labores, amantur pericula, pessima mors delectat, & illata mala bonis sunt gratiora collatis. S. Pet. Chryf. serm. 25.

B. CON-

B. CONRADUS PLACENTINUS. C.

19. Februarii.

DUm feras venatur CONRADVS, ipse venator cælo fit præda. Etenim cum, quod feræ dumetis se abdissent, irâ succensus silvas quoque succenderet, facinusque id nescio quis pauperculus laqueo jam jam lueret, accurrit CONRADVS, & innocentem confessione suâ, damnum nummis redemit. Subinde iterum silvas saltusque, sed sanctius jam amavit, & in loco, quem hodie etiam nomine suo nobilitat, vitam solam agere instituit, jamque cælum captare, cælo retia ponere. Verum cum vicissim retia illi Cupido strueret, artes fugiendi nuper à feris edoctus in vepres se nudum abiecit, indeque iterum saucium Cupidinem risit. Porro adolescenti scelerato, & jam jam hastâ è cælo transfigendo clypeum preces suas objecit. Hospitem Episcop. Syracusanum cum haberet, quatuor in symbolam à cælo placentas accepit, alias pro operis panes recentes. Alii cum carnem illi suillam feriâ VI. apposuissent, iussit hanc in piscem abire, calumniamque impactam ostensis spinis, squamisque elusit. Mortuus in genibus tamen deprehensus est stationem suam tenere. funus ultrò luxit sive laudavit potius æs campanū Neti & Hyblæ. utraque civitas cum sibi corpus vindicaret, Hyblenses neque movere, Netini facili negotio loculum auferre potuerunt, puto quod propior Netinis jam assueverat cum illis habitare. *Ex Ferrar.*

Cum spes misericordie est, cum tempus est venie, confiteamur patri, ne Iudicem sentiamus: prodamus quæ fecimus pietati, ne severitati cogamur exolvere, quæ ta-

106 VITA SANCTORVM. 20. Feb.
cemus; dicamus indulgentiæ tempore delicta nostra, ne
ad excipiendam sententiam defleamus. S. Pet. Chryf.
ferm. 42.

S. EUCHERIUS EP. 20. Februarii.

EVCHERIO nascituro infulam Aurelianen-
sem Angelus promisit; dedit deinde hanc Ca-
rolus Martellus; sed idem, cum aures calumniato-
ribus præberet, pessimo consilio ademit. Excepit
Colonia exulem parum jam morantē, quā in parte
exilii potissimum viveret, cum exilium esse to-
tum orbem non malè jam tunc credidisset, cum
Monachum prius quàm Episcopū induit. At verò
gravius jam erit Carolo cælo exulare. Certè Ev-
CHERIVS dum inter preces inferorum ergastula
contemplatus est, vidit hunc ipsum Carolum non
jam purpurā, sed ignibus ardere, didicitque ob
manus sacris injectas spoliisque pauperum ditatos
milites (time ætas nostra) corpore quoque jam
pœnas dare. Atque EVCHERIO si fidem non dedit
Gallia, certè tumulo potuit dare, qui apertus præ-
ter ignium vestigia vacuæque tumbæ custodem
draconem, nihil ostendit. Itaque, qui exulare vir-
tutem regno jusserat, tumulo etiam exul fuit,
cum interim EVCHERIVS cælo receptus rideat il-
los, qui patriam in terris quærunt, neque vacuum
Gallis tumulum ostendat, quando in illo cæci
oculos suos, claudi pedes, miseri passim omnes
salutem reperiunt. Ex Surio.

*Quid profuit mortuis inanis gloria, brevis latitia,
mundi potentia, carnis voluptas, falsa divitiæ, magna
familia & mala concupiscentia? Vbi risus? ubi jocus? ubi
jactantia? de tanta latitia quanta tristitia? post tantam
voluptatem quàm gravis miseria? S. Bern. in Med.*

SS. MAU-

SS. MAURITIUS ET SOC. MM.

21. Februarii.

NUnquam tam fortiter pro suâ urbe Romanus miles, quam pro fide Romanâ MAVRITIVS cum sociis depugnavit, Thebæ Legionis Antesignano ut nomine, ita virtute par, & cum eodem Religionis hoste Maximiano Apameæ compositus, quem prior ille Agauni in Galliâ superavit. Pugnabat tyrannus in pium agmen vinculis, flagris, uncis, equuleo, ferro ac flammis; ingerebat quidquid telorum carnificum turbæ suggerebant. Sed stabat immota ad hæc omnia fortissima Martyrum phalanx: gaudebat in vinculis, ridebat ad flagra, hebetabat uncas ac ferrū, oyabat in equuleo, in flammis triumphabat etiam. Quare ad dolos confugere coactus Imperator, cuniculis invictum MAVRITII animum tentare aggressus est. Addicitur proinde morti filius Photinus, & per hujus jugulum parentis cor petitur; sed repulit affectum paternum facile Christi amor, & vicit iterum in filio parens. Locus erat medius paludem inter & flumen, muscis, vespis, & id genus animalculorum examinibus infessus. Hic ultimum committit Maximianus. Pendet in oculis paternis filii corpus, scopus omnium militum jaculis ac sagittis; & quot mortuum accipit vulnera, tot vivo parenti reddit. Stat interim nudus in acie cum suis MAVRITIVS, palo alligatus, melle illitus, innumeris vesparum aculeis confossus, & tamen vel sic etiam victor triumphat in parvis bestiolis maximum tyrannum; mortemque demum obit melle, quo manabat, dulciorem. *Ex Men.*

Nemo dicat, quod temporibus nostris Martyrum certamina

tamina esse non possint: Habet enim & pax nostra Martyres suos: Nam iracundiam mitigare, libidinem fugere, justitiam custodire, avaritiam contemnere, superbiam humiliare, pars magna Martyrii est. S. Aug. serm. 250. de Temp.

S. PETRUS DAMIANI. 22. Februarii.

Dubites magisne primò fortuna PETRVM, an PETRVS deinde fortunam fugerit. Infans fame siti que periisset, nisi ubera, quæ mater dicam an noverca? morituro negaverat, aliena nutrix præbuisset. A fratre natu maximo porcis pascendis præfectus cum nummum reperisset argenteum, cogitanti in quas potius illecebras eum expenderet, sanctior cogitatio persuasit Sacerdoti dare sacra facturo. A Damiano denique fratre, cujus velut patroni nomen postea tulit, literis admotus, eas primò celeriter didicit, mox etiam applaudente Italiâ docuit; sed memor injuriarum, quibus mundus eum exercuerat, blandientem jam & ipse averfatus, inter summos honores, corpus cœpit duriter habere, æstum libidinis rigentibus aquis mergere, sub veste splendidâ cilicium occultare; denique inter Anachoretas se abdere, ibique è discipulo magister sanctioris vitæ miraculis coruscare. Tantam virtutem Pontifex purpurâ ornavit; quam cum nemo unquam dignius, & majore Ecclesiæ bono tulisset, anno M.LXXII. cum vitâ posuit; vel eo solo nomine, quòd Officium Horarium D. Virgini sacrum in memoriam & usum pristinum revocavit, omnibus Sodalibus memorandus, ex cujus divinissimis scriptis, vel hos versiculos, quos suo tumulo inscripsit, recoluisse operæ pretium sit:

Vive

Vive memor mortis, quò semper vivere possis:

*Quidquid adest, transit; quod manet, ecce venit.
Quam benè providit, qui te male munde reliquit,
Mente priùs carni, quàm tibi carne mori.*

Ex Surio & Baron.

Ei, qui omnia elargitus est, universas opes dato; nunquam Dei liberalitatem vinces, quamvis omnium tuarum facultatum jacturam feceris, quamvis te etiam facultatibus adjunxeris; Nam hoc quoque ipsum accipere est, Deo aliquid donare. S. Nazianzen. Orat. de amor. pauperum.

S. MARGARITA POENITENS.

22. Februarii.

MARGARITAM hanc in Perusino agro invenimus: nitorem ejus in juvena Amor turpis extinxit, restituit deinde D. Francisci disciplina. Viro nobili olim, imò Veneri serviebat. Is domo quandoque abiit, cane comite. Hæc post dies non multos lacinia prehensam MARGARITAM ad struem lignorum deduxit, oculis, latratuque rogare visa, ut ligna amoveret. Amovet, Dominum agnoscit; sed jam mortis larvam. Enimverò exhorruit, & in alieno vultu suum contemplata, formam, mundum, & ante omnia vitam priorem lacrimis damnat. Et abluerunt hæ brevi latentem in cœno MARGARITAM; vitæ rigor velut scalpellum pulcherrimam reddidit, ut jam prodigiis splenderet. Et primò, ne VIRGINIS immemorem putes vixisse, id precibus exoravit, ut dolores, quos stans illa ponè crucem pertulerat, etiam ipsa persentisceret. Sensit, & sub horam tertiam inter manus multorum collapsa, inde horâ nonâ mori

rienti Christo commori, nec nisi sub vesperam redire in vitam visa est. Aliàs Crucifixo inhærens multa gemitibus rogabat, cum è cruce Christus:

Quid vis misera? Illa, Nihil aliud præter te Domine.

Ignosce MARGARITA, avara nimium es. aut verò dic, poterásne amplius exigere? *Ex Ann. Minorum.*

Ecce qualiter manumittit, quali premio honorat suam diabolus servitutem, ut mors simul & finiat vitam & inchoet pœnam? at qui Christo serviunt, illusâ morte, cum stipendiis sanctitatis perpetuam transferuntur ad vitam. S. Pet. Chryl. serm. II 4.

S. LAZARUS CONF. 23. Februarii.

Pictorem pingimus, utinam suis coloribus & tam bonis, quàm bonis ille alios Divos depinxit! LAZARVS est, Monachus idem & Apelles, sed sanctior illo altero, ut qui non jam Venere Cupidinesque (oculorum laqueos) sed VIRGINEM & in VIRGINIS sinu VIRGINEM AMOREM, aliofque cæli indigetes animare penicillo solitus est, eoque studiosius, quòd sub eadē tempora Theophilus Imp. sublata è medio omnia Divorum monumenta vellet, omnibusque pœnis in eos sæviret, qui non conspuerent hæc pedibusque calcarent. Pugnat ergo contra barbaram furorē doctâ manu LAZARVS, & peniculo reparabat, quidquid ferro ille in templis vel deleverat, vel deformarat. Captus igitur & ultimis tormentis excarnificatus in ipso tamen carcere tot trophæa de Theophilo posuit, quot iconas Divorum (plurimæ erant) pinxit. Tunc enim verò excanduit iræ tyrannus, ferroque & ipso candenti patronas Divorum manus eò usque sædum in modū adussit, dum exanime corpus dolori succumberet. Neque sic

23. Feb.

VITÆ SANCTORVM.

III

fic tamen afflictus manus victas dedit LAZARVS, sed precibus Imperatricis vitā donatus continuò in fano D. Baptistæ ejusdem imaginem exornare aggressus est. Idem in aliis templis, sublato è vivis Theophilo, factitavit, felici semper manu, etsi non haberet jam manum. *Ex Curopal. & Zona.*

Quicumque speciem animæ custodire desiderat, peccatum omne materiamque peccandi summo studio derelinquat. Quid enim sic foedat mentem, Deiq; deformat imaginem, quemadmodum scelera? Quot delicta, tot maculae gestantur in anima. S. Laur. Just. de casto Conn. c. 21.

B. NICOLAUS CONF. 23. Februarii.

Nesciunt, qui aras struunt ornantque, quàm propè absint ab eo, cui struunt, cui ornant. At scire poterunt, si velint. Audierat jam vocantem DEVM NICOLAUS, & monachum indutus aram curabat, cùm Christus talem illi se objecit, qualis inter Apostolos obambulare terras visus est, & iteratò ad signa sua illis verbis invitavit: NICOLAE *sequere me.* Nimirum erat hoc currenti stimulos addere, contra quos toties hodie (cùm DEVS à mundi uberibus avocatur) ignavi cunctatores calcitramus etiam. Nec adeò multum temporis abiit, cùm NICOLAO facienti amicus Christus non jam post cancellos, hoc est panis nubem, sed qualem Angelorum oculis homines invidemus, prospicere visus est, ut post tantos Numinis favores minùs jam mirer familiarem NICOLAI cum beatis Alitibus consuetudinem; qui, cùm dæmon malus Divum per fenestram jam jam in præcepserat, auxilio officiosi advolarunt, territumque in geminos choros divisanimarunt, mox etiam oculis

oculis omnem, quæ in ipsis amatur, spectandam elegantiam propinarunt. S. Dorothea etiam animo inter insultus dæmonis fluctuanti præsentem opem tulit. Sed ego modestiam miror animi in NICOLAO. Prior omnibus in monasterio cum esset, ut postremus esset, frustra diu supplicarat; tandem orando undecies millies Dominicam, toties Angelicam precationem, cælum exoravit. Ergo tanti putavit honores vendere, quanti hodie emerent alii. *Ex ligno vitæ Arn. Wion.*

Per Christum sensibus innovatus, abjectâ saculi hujus figurâ formam tuam in formam tui reduce Salvatoris; ut novitas sensuum tuorum in tuis actibus elucescat, & celestis homo celesti habitu jam gradiatur in terra. S. Pet. Chryf. hom. 120.

S. MATTHIAS APOST. 24. Februarii.

Quem locum scelere infando & morte infami vacuum Judas fecit, eum hodie MATTHIÆ virtus occupavit, numerumque numero suo carentem felicissimè instauravit, cum nobilissimo Candidato cæli etiam vota suffragarentur. Ergo postquam orbi bellum movere placuit, MATTHIÆ provincia decreta est Judæa, ob infensissima populi in Christum odia, longè id temporis difficilima. Sed magnis animis hanc aggressus MATTHIAS facillè debellavit. In Æthiopiam quoque excurrit. Ibi pugnatum verbis ac prodigiis sæpe, & expugnati multorum animi Christo, & MATTHIÆ deditioem fecerunt. Interea successu rerum felicissimarum rumpebantur Pontifices, uti populi, ita odii in Christianos principes. Neque tamen aliud, quàm triumphum parabat invidia. Hunc concessit Pseudopont. cum mortè indixit.

Magnum

25. Feb.
Magn
Orna
iidem
lapi
symb
rum
ger su
præfe
Joach.

Pri
prius
noris
domin
sibi ex

PEr
ire
princi
perato
pus C
gemm
easqu
cabat
quos
ex suâ
(sub fe
hâc il
suam,
Imper
certè
straxe
stanti
dium

25. Feb.

VITÆ SANCTORVM.

113

Magnum deinde fecit populi concurrentis furor. Ornarunt præ reliquis testes duo mendaces iidemque carnifices, ut qui primi MATTHIAM lapidibus petierunt. Hos ille velut acclamantium symbola accepit, veluti que triumphi sui decora tumulo secum inferri præcepit. Denique ut integer suus pompæ honor constaret, secures, quæ præferri aliàs solebant, ipse triumphator tulit. Ex *Ioach. Periconio.*

Primum adeptus est gentium S. Matthias, quia prius sibi met didicit principari. Sic namque ad veri honoris conscenditur cathedram, ut antè quis sibi, deinde dominetur & cæteris. Nunquam aliis bene præerit, qui sibi extiterit nequam. B. Laur. Just. ser. de S. Matth.

S. TARASIUS EP. 25. Februarii.

PER gradus honorum, ex quibus alii præcipites ire solent, ad astra TARASIVS evasit. Consul principiò, tum inter eos, qui ab arcanis literis Imperatoribus erant, Princeps; demum Archiepiscopus Constantinopolitanus infulam, quam alii gemmis ornant, ipse virtutibus ornavit. Has inter easque multas & pulcherrimas potissimum emicabat animi demissio, quâ TARASIVS pauperibus, quos multos & alebat & vestiebat, quotidie cibos ex suâ mensâ submittebat, ipse carptor & persæpe (sub festa Paschalia præcipuè) ipse dapifer. Atque hâc ille virtute tantum abest, ut auctoritatem suam, quâ erat, imminutum iret, ut talis etiam Imperatoribus fuerit formidandus. Supplicem certè ad Aram, quem regis cohortes per vim abstraxerant, reddi sibi suus ipse Fecialis fecit. Constantino Imperatori, auctore amore vago, repudium meditati facienti que unus ferè sese opposuit,

fuit, purpuramque purpuræ, coronam coronæ, sceproque augustius pedum objicere non dubitavit. Quid? quod vel mortuus vivo Leoni Imperatori terrori fuit. Cum enim hic nomine etiam suo crudelior templa passim, & in his imagines Dei Divorumque vastaret, somniavit TARASII imperio, à nescio quo Michaële se confossum. Et risit fortè mortem, cum vigil vivere se vidit; sed die sexto à Michaële Balbo confossum potuit dehinc sine superstitione somniis credere. *Ex Surio.*

Heu quam lamentanda vices, quando desperati apud homines possidebunt spem divinam; & humanis bonis pradi bonis caelestibus fraudabuntur: & hoc facit thesaurus, qui cor hominis aut per eleemosynam levat in calum, aut per avaritiam demergit in terram. S. Pet. Chryf. serm. 22.

S. PORPHYRIUS EP. 26. Februarii.

PORPHYRIUS Hierosolymæ æger quotidie loca sacra cum pedibus non posset, genibus ambulabat, expeditissimam viam ad cælum credens, Christi vestigia. Et fuit cum ad pedem Calvariæ montis triste oculis spectaculū, jucundum tamen animo objectum est, Christus cruci affixus, & ponè felicior è geminis latro. Igitur cum latronis verbis etiam PORPHYRIUS Servatorem compellasset, jussit hic descendere latronem è cruce, & opem ægro ferre. Descendit, osculum tulit, manuque peramanter prehensum ad Christum, ut secum itaret, invitavit. Interea properanti obvius ipse in amplexum Servator ruit, jussitque dulce onus crucem suam ferre. Tulit lubens & verò laboris pretium sanitatem abstulit. Proinde sacris initiatus PORPHYRIUS, & custodiæ sanctissimæ
Crucis

Crucis præfectus est. Ultimò Pontifex Gazæ inauguratus signo crucis pluviam è cælo supplex evocavit, infamem Veneris statuam deiecit, & Manichæam mulierem elinguem reddidit; probavitque hunc in crucem amorem ipsum Numen, quando lapsos in puteum tergeminos pueros salvos parentibus reddidit, & miraculosâ cruce insignitos. Illud ad posteros memorabile, cum fana Gazæ nobilissima superstitioni paterent, neque demolitionem horum impetrare jam ab Arcadio posset, supplicasse PORPHYRIUM vix nato Theodosio, & cum hic alieno nutu assensum præbuisset, votorum tandem potitum omnia Deorum templa destruxisse, Deo deinde aliud in Crucis formam ædificasse, & cineri suo, & famæ monumentum. *Ex Metaphr.*

Memento te etsi de nihilo factum, non tamen de nihilo redemptum: sex diebus condidit Deus omnia, & te inter omnia: at verò per totos triginta annos operatus est salutem tuam in medio terra. O quantum laboravit sustinens carnis necessitatē, hostis tentationes! S. Bern. serm. II. sup. Cant.

S. A T H A N A S I A. 27. Februarii.

A THANASIÆ ANDRONICVM suum junximus, injuriam facturi utrique si nunc demum divortium inter eos fecissemus, quos tot miracula junxerunt. Igitur Antiochiæ agebant sanctissimi conjuges, opesque, quæ multæ illis erant, cum cælo communes habebant. Trientem primum miseri, alterum viri religiosi auferebant, ultimus domesticis usibus cedebat. Heredes cum binos sustulissent, placuit exinde castitati potius, quàm liberis operam dare. Intereà illos etiam uno die cælum

cælum rapuit. ATHANASIA, ut impotens ferè matrum dolor est, immortura mortuis videbatur; sed Julianus martyr, in cujus templo liberorum manibus parentabat, docuit liberis cælum non invidere. Quin imò invidit, sed rectè, uterque parens; & ut eodem conniteretur, toto affe in miseros abjecto, in diversa cœnobìa abiit. Jam anni iverant XII. cùm una ambos cupido incessit ad sacra Solymæ loca visendi. Itaque idem paulò post iter jungunt, & agnoscit ATHANASIA incognita (virum, quò tutius peregrinaretur, pudor induerat) ANDRONICVM suum. Salute datâ acceptaque iter silentio transigitur. Inde regressos excipit eadem cella, alterosque XII. annos ANDRONICVS cum ATHANASIA habitat nescius novi conjugii. Virum nempe crediderat. Et erat: mulierem tamen mors & schediaσμα ponè caput repertū prodidit. Igitur corpus palmis coronatum, & elatū triumphis speciem non funeris præbuit, diuque nihil aliud in ore omnium quàm *Femina monachus, & monachus conjux* fuit. *Ex Surio.*

Ideo nudi in seculo nascimur, nudi etiam ad Baptismi lavacrum accedimus, ut nudi quoque & expediti ad cæli januam properemus. incongruum verò & absurdum est, ut quem nudū mater genuit, nudū suscipit Ecclesia, dives velit intrare in cælum. S. Max. serm. de S. Mich.

SS. LUPICINUS ET ROMANUS CC.

28. Februarii.

EAdem studia, & vitæ rationem eandem audies in LUPICINO, & ROMANO, ut meritò fratres credamus germanos fuisse. Ambo siquidem virginitatem à teneris coluere; ambo hostes, qui ad nuptias impellebant, heu! nimium fortes, parentes

28. Feb.

VITÆ SANCTORVM.

117

tes habuere. Pugnavit tamen pro filiis fortior in
hos mors, & illi pudorem in eremum extulerunt.
Hic etiam cum solos se crederent, soli non erant.
Aderat hostis orcus, & crebrâ lapidatione tyro-
nes animos terrebat, jamque in eam desperatio-
nem adduxerat timidos, ut in patriam repedarent;
cum ex itinere à matronâ piâ de turpi fugâ notati
erubuerunt viris animos à feminâ addi, & ut ad-
missum dedecus eluerent, sublata manibus Cru-
cis signa in hostem iterum verterunt, totaque vi-
ctores eremo fugarunt. Tum denique cum ad
signa mortalium plurimi, qui contra mundum
nomen darent, concurrerent, terna castra, terna
cœnobia sunt metati, more veteri omnem inde
mulierem proscribentes. Stipendium insuper cæ-
lum dedit, cum LVPICINO defossas opes ostendit.
Luxum tamen hic, & delicias ciborum severâ dis-
ciplinâ damnavit, eamque ob causam signa duo-
deni turpiter deseruerunt. Sed his quoque redi-
tum ad stationem suam ROMANVS precibus suis
impetravit. Idem cum apud leprosos divertisset,
sordes pedum aquâ, tactu verò suo omnem in
corpore lepram abstergens, divitem hospes sym-
bolam sanitatem reliquit. *Ex S. Greg. Turon.*

*Demus Deo aliquod tempus vita nostra, ne totum
diem infelix ista vanitas & sollicitudo miseranda con-
sumat: ne noctem totam perniciosus somnus & inanis
sopor expendat, sed itidem pars diei ac noctis ipsi tempo-
rum deputetur Auctori. S. Per. Chrysol. serm. 21.*

MAR-